Dr. Walther Groß – NACIONÁLNĚSOCIALISTICKÉ RASOVÉ SMÝŠLENÍ

PŘELOŽENO Z ANGLICKÉHO PŘEKLADU NA NSEUROPA.BLOGSPOT.COM

DOSTUPNÉ Z: https://nseuropa.org/English/National-Socialist%20racial%20thought.htm

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

NACIONÁLNĚSOCIALISTICKÉ RASOVÉ SMÝŠLENÍ

Ze všech opatření zavedených v novém Německu vyvolala největší mezinárodní rozruch ta, která se týkala nacionálněsocialistické rasové politiky, neboť se jednalo o stát, který se vydal na dosud téměř neprošlapané cesty vedoucí přes nedotčené území a jehož cíle se v mnoha ohledech mohly dostat do rozporu se zavedenými liberálními názory. Příslušná legislativa sloužila k potvrzení a dosažení těchto cílů, a proto nebylo divu, že se - přinejmenším zpočátku - tato konkrétní fáze nacionálněsocialistické přestavby setkala se všeobecným nepochopením a předsudky. Jsme rádi, že mezitím můžeme rozeznat, že jiné národy si uvědomily, že Německo se sice vydává na nové cesty, ale ty jsou správné a potřebné, a navíc Německo v mnoha ohledech razí cestu ostatním; stačí se zmínit o našem zákonu o prevenci přenosu dědičných chorob (zákon o sterilizaci), který byl následován v Norsku, Švédsku, Dánsku a Finsku podobnými zákony nebo návrhy. Nikdo však zcela nepochopí a nebude sympatizovat s naší legislativou, kdo není zcela obeznámen se zásadní změnou filozofického pojetí života, která ve světle dějin přišla s nacionálním socialismem.

Zatímco dříve, a zejména pod mocným vlivem marxistického učení, se vývoj a úpadek států a civilizací připisoval hospodářským nebo čistě politickým příčinám, dnes vidíme, že rozhodující roli při udržování a utváření hospodářství, státu, kultury, politiky, umění a intelektuálního myšlení hraje člověk. Dospěli jsme k názoru, že ochrana a zachování lidí, kteří jsou koneckonců původně zodpovědní za výdobytky státu a kultury, je hlavním faktorem pro udržení těchto výdobytků; neboť dobrá krev a síla, která z dobré krve pochází, je dána národu jen

jednou, a pokud se nechá zdegenerovat, nelze ji obnovit, jako by se obnovovalo město nebo obnovovaly zpustošené země. Moudré státnické vedení tedy upřednostní zachování biologické, tj. rasové energie svého lidu před politickými a hospodářskými zájmy. Nekonečná řada minulých říší a civilizací, které vzkvétaly a upadaly, nám důrazně připomíná, jak neúprosné jsou důsledky ignorování této pravdy.

Dějiny a studium populační vědy ukazují, že existují tři biologické fáze, které nevyhnutelně vedou ke zničení vitality národa a s ní i ke zničení základů státu a kultury jako takové. Tyto tři etapy jsou:

- Klesající počet obyvatel,
- nárůst počtu dědičně nezpůsobilých,
- promiskuitní míšení ras.

V těchto ohledech bylo postavení Německa v roce 1933 alarmující. Klesající porodnost zdravějších obyvatel a neomezené množení dědičně nezpůsobilých, duševně zaostalých, imbecilů, dědičných zločinců atd. vedlo například k tomu, že přírůstek zdravější části obyvatelstva za posledních 70 let činil pouhých 50 %, zatímco nezdravých a vlastně jen k životu v azylových domech způsobilých osob přibylo za stejnou dobu devětkrát více, tj. 450 %. Péče o ně stojí pracující obyvatelstvo Německa ročně nemalou částku 1 miliardy říšských marek, zatímco veškeré správní náklady Říše, spolkových zemí a obcí činí 713 milionů říšských marek. Byl to tedy akt sebezáchovy, který přiměl nacionálně socialistický stát k vyhlášení zákona o prevenci přenosu dědičných chorob. Bylo to opatření přijaté v rámci sebeobrany a kromě toho ještě mnohem důležitější. Velká část dědičně nezpůsobilých totiž přiváděla na svět děti v nevědomosti o důsledcích vlastního

postižení a mnozí - ti, kteří ještě měli smysl pro odpovědnost - byli zděšeni, když viděli, jak „hříchy otců“ postihují jejich děti. Této nešťastné kategorii podává pomocnou ruku nacionálněsocialistický stát, aby je osvobodil od možných duševních muk. Sterilizace zbavuje jejich svědomí děsivého břemene způsobování další bolesti a utrpení nevinným bytostem.

V zahraničí se v kruzích nepřátelských Německu často tvrdí, že politicky nežádoucí osoby jsou odváženy ke sterilizaci. Každý, kdo zná německé právo a důkladnost a opatrnost celého postupu, dobře ví, že taková tvrzení jsou nesmyslná a že nikdo nemůže být sterilizován jen na žádost nebo v důsledku politického nátlaku. Zákon o prevenci přenosu dědičných chorob se vztahuje pouze na uznané případy tělesné a duševní nedostatečnosti, jako je vrozená idiocie, schizofrenie, maniodepresivní šílenství, dědičná epilepsie, chronický tanec svatého Víta, dědičná slepota, hluchota a závažné tělesné vady; kromě toho se vztahuje na chronické opilce. Řízení o sterilizačním aktu může proběhnout na základě žádosti podané u zvláštního dědičného soudu dotčenou osobou, jejími příbuznými, místním lékařem nebo úředními osobami, které mají vztah k záležitostem veřejného zdraví. Příslušný soud, který se skládá z přísedícího soudce, úředního lékaře a doktora, rozhodne, zda je sterilizace nutná, či nikoli. Pokud žadatel nebo posuzovaná osoba s rozhodnutím soudu nesouhlasí, lze podat odvolání k vyššímu soudu, který má podobné složení jako soud nižší instance, ačkoli osoby nejsou nikdy stejné. Rozhodnutí odvolacího soudu je konečné. I v takovém případě se lze operaci vyhnout doživotním pobytem - nebo alespoň po dobu existence schopnosti plození - v soukromém domě, pokud takový pobyt nepředstavuje pro vládu žádné náklady. Tato

klauzule byla zařazena proto, aby případným stoupencům katolické víry, kteří by mohli mít výhrady svědomí na základě papežské encykliky, byla dána možnost dodržovat své náboženské zásady za každou cenu.

Tato opatření nacionálně socialistického státu byla přes svou širokou míru záběru napadána především z politických nebo dogmatických důvodů. Taková kritika se opírá o řadu námitek, které se zdají být neopodstatněné a extravagantní. Lze je shrnout do tří skupin.

První vychází čistě z individualistického stanoviska, které nesnáší jakýkoli zásah do života jednotlivce. Podle jeho zastánců má jedinec právo být bezdětný, pokud si to přeje, nebo se navzdory zjevným dědičným vadám rozmnožovat podle libosti, či dokonce, překonávaje všechny hranice a rasové bariéry, uzavírat manželství podle svého vkusu. Zásadně se tedy kategoricky odmítá jakékoli omezování života jednotlivce, které vyžadují kolektivní zájmy společenství. Je zřejmé, že takový postoj musí být v každém státě odsouzen, neboť kdyby se uplatňoval ve všech sférách, znemožnil by fungování komunitních a státních institucí, a to jak hospodářských, tak kulturních.

Civilizace je možná pouze tehdy, když se jednotlivec stane součástí celku, a stejně jako kolektivní autorita v zájmu všech omezuje egoismus jednotlivce například daňovými zákony nebo opatřeními proti epidemiím atd., má právo provádět taková opatření ve prospěch společenství, která jsou vědecky prokázána jako účelná v oblasti populační politiky nebo eugeniky. Potřeba takových opatření převládla v Německu.

Druhá skupina námitek vychází především z humanitárních důvodů. Argumentuje se například tím, že akt sterilizace představuje pro dotyčnou osobu natolik závažnou oběť, že by ji společnost měla akceptovat pouze tehdy, je-li provedena dobrovolně. Není však humánní, aby se mezi civilizovanými národy snižovala životní úroveň té části obyvatelstva, která je schopná práce, tím, že se zatěžuje nadměrnými poplatky nutnými k udržování a zachovávání dědičně nemocných, kteří se navzdory těmto vysokým nákladům nemohou ze svých neduhů nikdy vyléčit. Koneckonců i zdraví příslušníci rodu mají nárok na podíl soucitu a humánních ohledů.

Stejně tak není oprávněný argument, že sterilizace nezamezí možnému opakování podobných případů. Stejně tak by bylo možné upustit od hašení požáru, protože by někdy jindy mohl vypuknout další. Mimochodem, sterilizace je a zůstává humánní povinností vůči jednotlivci. Jak velká jsou duševní muka člověka trpícího nějakou dědičnou chorobou, když si žalostně uvědomí, že nejen on sám je nevyléčitelný, ale že jeho děti, které často zplodil, aniž by věděl o komplikacích svých potíží, jsou odsouzeny k podobnému nebo ještě horšímu osudu. Včasná sterilizace zbaví dědičně nezpůsobilé takové duševní trýzně.

Jiní odpůrci trvají na tom, aby se operace prováděla pouze se souhlasem daného jedince. Je však pošetilé chtít souhlas od člověka, který neovládá své chorobné instinkty, nebo od člověka, jemuž má být zabráněno v plození dětí právě proto, že trpí nějakou duševní slabostí.

Všude v organizované společnosti musí spravedlnost a morálka ve větší či menší míře zasahovat do osobní svobody, dokonce i do svobody zdravého jedince. Vypukne-li epidemie ohrožující

blaho společnosti, musí být každý, ať chce, či nechce, očkován; podobně jako lékař přijímá v tomto směru preventivní opatření, musí odborník v oblasti dědičného přenosu, lékařský i právní, opírající se o znalosti biologických nezbytností, vzít na svá bedra, je-li k tomu vyzván, odpovědnost, kterou není schopen nést individuální pacient.

Třetí a poslední skupina se obává, aby návrh biologického rozvrstvení společnosti nebo rasové klasifikace lidstva nevedl k vážným konfliktům. K tomu lze říci, že rasové zvláštnosti jsou přirozené a jakýkoli společenský nebo lidský systém diferenciace bude trvat jen tak dlouho, dokud bude v souladu s přírodními jevy. Proč, samotné poznání a uznání společenských nároků rasy, rasové hygieny a její praktické uplatňování počítá s omezením, ba dokonce s prevencí válek. Neboť válka, i kdyby byla úspěšná, znamená z biologického hlediska nenávratnou ztrátu nejlepších dědičných sklonů. Protože nacionálně socialistické Německo upřímně uvažuje podle biologických zásad, nechce nic jiného než mír. Nacionálněsocialistická idea státu je tou nejmírumilovnější představou, neboť ze všech ostatních vidí svou povinnost v zachování čisté rasové kontinuity svého národa. Nic než naprostý nedostatek rozumu nemůže nové Německo obvinit z touhy po válce. Vždyť si až příliš dobře uvědomujeme, jaké nenapravitelné škody byly způsobeny a jak těžkou daň si náš národ vybral na dědičných hodnotách staletou protiselekcí, klesající porodností a nakonec děsivým zdecimováním výkvětu našeho mužstva ve válce. Potřebujeme-li mír a klid pro politickou a hospodářskou regeneraci našeho národa zkoušeného téměř k nevydržení, potřebujeme jej dvojnásob, abychom uskutečnili rekonstrukci a životní rasové aspirace naší populační politiky zaměřené podle biologických linií, neboť nic nemůže být zhoubnějšího než

válka se svým bezohledným ničením nejlepších a následným nepřímým přednostním výběrem méně hodnotných.

I vítězná válka je z biologického hlediska prohrou. Skutečný státník si je toho vědom a nikdy nesáhne po meči jinak než v krajní nouzi. Zde se ukazuje, že národně-rasový princip - v rozporu s cíli, které jsou mu zlomyslně přisuzovány - je sám o sobě nejjistější zárukou politiky v zásadě mírové.

Nejvíce se dají chybně interpretovat názory nacionálních socialistů na vztahy mezi různými rasami světa. Bylo zpochybňováno, zda základní rasové principy nové teorie světa neplodí nadřazenost, ba dokonce pohrdání lidmi odlišné rasy. Právě naopak; právě tyto zásady poskytují nejlepší záruku vzájemné tolerance a mírové spolupráce všech.

Vážíme si toho, že příslušníci jiné rasy jsou jiní než my. Tato vědecká pravda je základem, ospravedlněním a zároveň závazkem každé rasové politiky, bez níž je obnova Evropy v dnešní době již neuskutečnitelná. Zda je tato jiná rasa „lepší“ nebo „horší“, nemůžeme posoudit. To by totiž vyžadovalo, abychom na dobu vynesení rozsudku překročili vlastní rasovou omezenost a zaujali nadlidský, ba božský postoj, z něhož jedině by bylo možné vynést „neosobní“ verdikt o hodnotě či nehodnotě mnoha živých forem nevyčerpatelné přírody. My ze všech lidí jsme si však příliš vědomi nerozlučných pout krve a vlastní rasy, než abychom se pokoušeli usilovat o takovýto nadrasový postoj, byť jen v abstraktní rovině.

Dějiny, věda i sám život nám tisícerými způsoby říkají, že lidé obývající Zemi jsou všechno, jen ne stejní; že se navíc větší rasy od sebe liší nejen fyzicky, ale zejména duchovně a intelektuálně. Ještě včera člověk tuto skutečnost pomíjel a

snahou sjednotit politické, ekonomické, kulturní a náboženské normy pro všechny národy na Zemi se prohřešoval proti přírodě, porušoval přirozené vlastnosti různých rasových a národnostních skupin ve prospěch falešného principu. Dnes se skláníme před rasovými rozdíly, které ve světě existují. Chceme, aby si každý typ bytosti našel takovou formu sebevyjádření, která nejvíce odpovídá jeho vlastním specifickým požadavkům.

Rasové zásady nacionálního socialismu jsou proto nejjistější zárukou respektování integrity jiných národů. Je neslučitelné s našimi idejemi pomýšlet na začlenění jiných národností do Německa vybudovaného v důsledku výbojů, neboť by vždy zůstaly - kvůli své cizí krvi a duchu - cizím tělesem uvnitř německého státu. Takovým pošetilým myšlenkám se může oddávat svět, který má za cíl hospodářskou moc nebo čistě územní rozšíření svých hranic, ale nikdy ne státník uvažující podle organických, rasových linií, jehož hlavní starostí je zachování velikosti a spolu s ní i bytostné jednoty svého národa drženého pohromadě pouty pokrevního příbuzenství.

Z tohoto důvodu nemáme nic společného se šovinismem a imperialismem, protože bychom ostatním rasám obývajícím Zemi poskytli stejná privilegia, jaká požadujeme pro sebe: právo utvářet svůj život a svůj vlastní svět podle požadavků své vlastní přirozenosti.

A pokud by si nacionální socialismus přál, aby se zabránilo neomezenému míšení krve pro jednotlivce, není v tom nic, co by naznačovalo opovržení. Koneckonců my Němci sami, nahlíženo etnologicky, jsme směsicí. Nacionálněsocialistický požadavek spočívá pouze v tom, aby se v budoucnu přísněji dodržovaly požadavky krve a biologické zákony.

Ani v tomto případě není náš postoj tak vzdálený postoji ostatních lidí se zdravým duševním rozhledem. Například americké imigrační zákony jsou založeny na jednoznačné rasové diskriminaci. Evropané a obyvatelé Indie, tichomořských ostrovů atd. se instinktivně drží stranou od míšení krve a obě strany upřímně považují jakýkoli přestupek za velmi špatnou formu. Nicméně tento přirozený postoj nijak neomezuje možnost úzké spolupráce a přátelského styku. A dovolte mi, abych jménem nového Německa ještě jednou zdůraznil:

Nepřejeme si, aby se naši lidé mísili s lidmi cizí rasy, protože takovým míšením krve se ztrácejí nejlepší a charakteristické vlastnosti obou ras. Budeme však vždy ochotně přijímat všechny hosty, kteří nás chtějí navštívit, ať už jsou příbuzné nebo cizí civilizace, a naše rasové názory nás jen vedou k plnějšímu ocenění jejich podstatných odlišností, stejně jako bychom chtěli, aby byly respektovány naše vlastní specifika.

Na základě této úvahy se nacionálně socialistický stát musel ohradit proti imperialistickým záměrům židovského národa na německé půdě. Jedná se tedy o čistě vnitřní záležitost německého národa, který již nemohl dále snášet nadvládu - důsledek politických chyb v minulosti - cizí rasy, která pro něj nemá ani pochopení, ani sympatie. Během minulých politických režimů se Židům podařilo získat stále větší vliv na politiku, umění, kulturu a obchod. Od roku 1910 se jich do Německa z východu přistěhovalo až 13 denně.

Berlín tak měl:

- 32,2 % židovských chemiků,

- 47,9 procenta židovských lékařů (60 procent, paneloví lékaři),
- 50,2 % židovských právníků,
- 8,5 % židovských redaktorů novin,
- 14,2 procenta židovských producentů a divadelních manažerů,
- 37,5 % židovských zubařů.

Žádný národ na světě, který je alespoň trochu hrdý na sebe a svou národní čest, se nesmíří s takovou nadvládou příslušníků zcela cizí rasy v klíčových profesích. Zároveň byli Židé rozhodujícím faktorem v těch politických stranách, které se stavěly proti jakékoli přestavbě na národnostním základě. Například v takzvané státní straně tvořili Židé 28,6 procenta jejích parlamentních členů a v sociálně demokratické straně to bylo 11,9 procenta. Určitý politický význam má skutečnost, že zakladateli Komunistické strany Německa, pobočky moskevské Kominterny, této ničivé síly, byli Karl Liebknecht a Rosa Luxemburgová, oba Židé.

Tato převaha cizího vlivu, který je německé povaze cizí v politice, vědě a kulturních věcech, poskytla cíl pro zákon o obnovení profesionality ve státní správě a pro to, co se od té doby nazývá Norimberské zákony. Židé v Německu představují skupinu cizinců, kteří mohou očekávat, že budou požívat pohostinnosti země stejně jako příslušníci jiných ras. Žádný Francouz by si však nepřál, aby jeho vedoucí státní úřady obsadili Angličané, a žádný Angličan by si nepřál, aby klíčové pozice v politice, umění a kultuře jeho země obsadili například Japonci. Kdo by tedy mohl rozumně namítat proti tomu, aby Němci odstranili Židy z významných pozic ve své zemi? Pokud jde o vyšší procento kriminality, které je dalším důležitým

faktorem při posuzování židovské otázky v Německu, lze zmínit, že většinu z nich tvoří přistěhovalci z východní Evropy, jejichž kulturní a morální představy nikdy nemohly být v souladu s představami německého národa. Norimberské zákony proto vylučují příslušníky židovské rasy z možnosti získat říšské občanství. Osoby smíšeného původu, kterých je celkem asi 300 000, se mohou stát říšskými občany, ale jsou vyloučeny ze zastávání funkcí ve státní správě, armádě a lékařských a právnických profesích. Výjimky jsou možné podle zákonů. Nařízení zakazující sňatek mezi Židem a Němcem a podmiňující nedovolený styk trestem bylo navrženo především s cílem zabránit tomu, aby se rodili další jedinci smíšené krve, jejichž osud je všude na světě žalostný, protože nejsou ani jedno, ani druhé. U těch, kteří již existují, se rozlišuje mezi těmi, kteří mají dva židovské prarodiče, a těmi, kteří mají pouze jednoho. Ti první potřebují k uzavření sňatku s osobou německé nebo spřízněné krve souhlas úřadů. Ti druzí se nesmějí oženit s Židem nebo příslušníkem předchozí kategorie. Mohou se oženit pouze s osobami německé krve a jejich děti jsou vyňaty z omezujících předpisů (armádní zákony a zákon o obnovení profesionality ve státní službě atd.) Stručně řečeno, jejich děti se stávají plnoprávnými členy německé komunity.

Tato opatření byla nutná, protože jsme si uvědomili, že národ nebo lid si může uchovat svou kulturu a intelektuální individualitu pouze tehdy, když si zachová čistou krev. Bylo řečeno, že „každá rasa je božskou inspirací“ - tento výrok mimochodem útočil na rasovou politiku. Rádi bychom se však znovu ohradili: „Právě proto, že každá rasa je božskou inspirací, je prvořadým úkolem civilizace udržet tuto inspiraci čistou a odmítnout sebemenší příspěvek směřující k narušení její čistoty.“